

ער שידוני
„החלטה מאד טיפשה“

אתה אחריכך התכחשת אליה.
הער: התכחשתי אליה בפירוש.
השופט: ונשפטת על עדות סותרת.
הער: כן.

ליבליך: הייתי רוצה להסביר. נתפסה בנמל חיפה מכונת, ובה מאה קילו חשיש. העד נתפס כעבור יום, נתן הודעה ב"מישטרה על כל העניין, הודיע מי המממ"נים. הוא אמר את השמות של המממנים. לאחר זאת, כשהגיע המישפט כעבור ארבעה חודשים, הוא הודיע בבית-המשפט שהוא גילה את כל השמות, מבקש להתייחס בזה, שיתף פעולה. נתנו לו עיסקה עצומה, נתנו לו שש שנים בלבד, בהתייחס בזה שהוא שיתף פעולה עם המישטרה ונתן עדות נגד שותפיו. שותפיו זה האנשים המעורבים במישפט.

השופט: אבל כשהם עמדו לדון, אז הוא...
ליבליך: בדיוק. עכשיו, עם כל הכיבוד, גבירתי, זאת היא הכרזת הסמים הגדולה ביותר שהייתה עד אז. המימון ב"סכומים עצומים, גם בממדים של שנת '60 וגם בממדים של היום. אני עומד להתייחס קור את העד על המעורבות של שני האנשים. שהוא אחריכך סתר את העדות שלו מסיבות שאני רוצה להוכיח אותן, זה המישפט שלי.

כספי: אני מבקש מחברי המלומד, בהסכמתי, שגם יאמר לבית-המשפט אם שמו של התובע נזכר. לא מדובר בצלאל מיוזרחי. זה באמת מרחיק לכת עכשיו להתייחס למישפט בתוך מישפט. מי צדק כשאמר מתי שאמר מה שאמר.
ליבליך: בעיתון (הארץ) מדובר שהתובע פועל באמצעות רחמים אהרונז' ר' טוביה אושרי. על זה יובאו עדויות על עדויות. עכשיו אני מבין פרשה אחת של מאה קילו חשיש. כבודי, אני מבין את הבעיה של העד, אבל העד אמר במישטרה בעדות שנחשבת לשבועה, שהם איימו עליו...

הער: הכל שקר וכזב!
השופט: אדוני!

הער: גבירתי, הוא אומר דברים שאני לא אמרתי.

ליבליך: זה כתוב פה.

הער: אדוני, אני לא אמרתי את זה!

ליבליך: השוטר ישגו כאן.

הער: אז בבקשה, תביא את השוטר.

אני לא אמרתי דברים כאלה!

השופט: אתה תדבר כאשר ישאלו אותך. אתה עכשיו רק עד. תזכור את

התפקיד שלך בעניין הזה. כרגע.

ליבליך: כבודי, שני דברים ישנם בעדות שהוא מסר במישטרה. (א) שה

מממנים הם עמוס טוב ורחמים אהרונז' (ב) שהם הופיעו אצלו בביתו. כשהוא ניסה לסגת ולהתחרט מן העיסקה, ואמרו לו:

„אם אתה תיטול, תקבל כדור בראש“.

הער: תגיד לי את התובע אתה מכיר?

השופט: בצלאל מיוזרחי.

הער: הכרתי אותו לפני, אחרי ש-

(המשך בעמוד 59)

בראונשטיין: אני חושב שכן.
כספי: תעיין בטובך בתיק ותאמר לי בית-המשפט אם מה שאני אומר לך, שהשיק הזה הוא משנת 1966 או 1967, ואף פעם לא נפרע — זה נכון?
השופט: אתה יודע מזה?
בראונשטיין: לא יודע.

מכונת החשיש

אחרי פרשה של סיכסוך בין מיוזרחי לבין שני קצבים, בקשר עם מחירי הבשר שטופק לבית-מלון של מיוזרחי, הגיע תור זה של מכונת החשיש.

עד, ששמו נאסר לפירסום, העיד כי נתפס כאשר ניסה להעביר לאונייה, בדרך לארצות-הברית, מכונת חשיש שבה הוסתרה כמות גדולה של חשיש.

הסניגוריה ביקשה להוכיח כי בפרשה זו היו מעורבים כמה מידידיו של בצלאל מיוזרחי, אך לא טענה כי מיוזרחי עצמו היה מעורב בפרשה.

(חקירה של עורך-הדיון ליבליך):

השופט: שים יד ימין על התנ"ך.

הער: הוציאו.

השופט: למה?

הער: לא מאמין בשטויות האלה.

השופט: אתה לא מאמין באלוהים?

הער: לא.

ליבליך: אתה נתת ב-20.7.70 עדות במישטרה, הסתכל בבקשה על צילום העדויות ועל חתימתך.

הער: אני לא נתתי שום עדות במישטרה.

ליבליך: לא?

הער: לא!

ליבליך: זו לא החתימה שלך?

הער: זאת לא החתימה שלי.

השופט: בקשר לעניין הזה של העד, ששמו נאסר בפרשה, שני מבינה שהוא עניין די ישר, אתה לא נתת עדות? לא חקרו אותך?

הער: לא נתתי עדות במישטרה.

השופט: אתה לא יכול לזהות את החתימה הזו?

הער: אני לא חותם כיום ככה, לא זכור לי אם אז הייתי חותם ככה.

השופט: יש להניח שחקרו אותך, לא?

הער: כן, חקרו אותי, אבל אני אמרתי שמה שיש לי להגיד אני אגיד בבית-המשפט. היו כל מיני השערות של העד, שניסו לתדרך אותי, ניסו להסיק ביר לי איך הם רוצים לראות את העניין אז...

השופט: השאלה עכשיו פשוטה: גבו ממך הודעות או לא?

הער: גבירתי, אני רוצה להסביר פשוט את תראי את כל העניין. החוקרים אז ניסו להתוות לי קו, איך היה העניין. אני אמרתי שאין לי מה להגיד. הם כתבו מה שכתבו, ומאוחר יותר, כשהתנהגו ה' מישפט, הם הביאו את העדות שלי ה' למישפט. אני אמרתי שאני לא אמרתי את זה, ונשפטתי על כך על עדות סותרת של שנים חודשים מאסר, בנוסף על השש שנים שקיבלתי אז זהו.

השופט: זאת אומרת, זו עדות ש-

בצורה מאוד משונה, כבוד השופט. הי אוטו היה שרף רק בפנים. המנוע והכל מבחוץ היה בסדר.

השופט: הריפוד, הכיסאות...
הער: הריפוד, הכיסאות... רק בפנים היה שרף.

השופט: החלונות היו פתוחים?

הער: כבוד השופט, אני לא משיא אירה את החלונות פתוחים!

השופט: טוב, פנית למישטרה ולא היתה לזה שום תוצאה?

הער: שום תוצאה.

השופט: את שמעת ממישהו, אחר-כך, בקשר להצעה הזו?

הער: שום דבר. עד היום לא.

השופט: שזה יכול להיות אותה אזוהרה למשהו?

הער: לא. כבוד השופט, עד היום אני לא יודעת משום דבר, איך נשרף הי אוטו.

השופט: ומאז יותר לא קרו לך דברים מוזרים כאלה?

הער: שום דבר.

ליבליך: גבירתי, השריפה של האוטו היתה אחרי הפגישה עם מר ולנטין. נכון?

הער: כן, אולי הוא שרף לי את זה.

באותה נימה העיד גם נהגו של שילוני, שהעביר את הצעת הפרס. הוא טען שלא ידע מה התכוונה העדה למסור תמורת הפרס.

צ'ק לאהרונז'

העדות הבאה היתה של מפקח-מישנה רפאל בראונשטיין, שהעיד כי בחיפוש ב"ביתם של רחמים אהרונז' והוריו גילה, בארנק של אמו, צ'ק של בצלאל מיוזרחי על סך 25 אלף ל"י. החיפוש נערך בינואר 1978.

השופט: אתה יודע מה היתה הבעיה של מיוזרחי?

הער: לא.

השופט: שום דבר כזה?

הער: שום דבר.

השופט: כי בראיון הזה בעיתון התפרסם כאילו שאת שמעת מפי האנשים האלה שצריך לטפל באדון שילוני, כדי שלא עשה לכם צרות.

הער: הסתחלילה, אני לא שמעתי דבר כזה!

ליבליך: את פנית, או פנה אליך אדם בשם יוסי, ואמרת שאם ישלמו לך מאה אלף לירות או את מוכנה לתת עדות?

הער: לא. לא בקשר לנושא הזה בכלל! יוסי ואשתו חברים טובים שלי, ותמיד הוא אומר לי אם אני יודעת על כל מיני עברייניסם, שאני אגיד לו. אני לא יודעת כלום. אז עד היום גם לא אמרתי לו כלום.

ליבליך: אבל מאה אלף, הסכום הזה הוזכר פעם?

הער: הוא הזכיר, לפעמים אנשים מרוויחים מאה אלף לירות, חמש-מאות אלף ל"י.

השופט: לא, שהפרס יכול להיות מאה אלף?

הער: שבא אלי? שהוא יציע לי פרס של מאה אלף לירות? לא היה דבר כזה!

ליבליך: לא היה דבר כזה? ממתי ידוע לך שאת תוומני להעיד במישפט הזה?

הער: כל העניין הזה הגיע דרך מר ולנטין (כתב הארץ).

ליבליך: ממתי?

הער: לפני שנתיים הוא התקשר אלי.

ליבליך: בפגישה שהייתה לך עם ולני טין, באוזה בתיקפה זה היה?

הער: בקפה רונדו. אני באתי עם החברה שלי ועם הילדים. הייתי סקרנית לדעת מה הוא רוצה.

ליבליך: באותה פגישה, הסתובבו שם שני בחורים בחוץ, ויכו לפגישה הזו, כשמר ולנטין בא, הם התיישבו שם בצד וניסו להאזין?

הער: אני לא יודעת על דבר כזה. באתי, האנשים שם התרועעו, הילדים התייגעו, רצתי אחרי הילדים.

השופט: את רצת אחרי הילדים?

הער: באתי עם שני הבנים שלי והבן של החברה שלי. אני אומרת לו כל הזמן: אני לא יודעת על מה אתה מדבר, אני לא יודעת מה אתה רוצה ממני.

ליבליך: תגיד, בבקשה, היה לך אוטו, שפגע בו?

הער: כן.

ליבליך: מה קרה לאוטו שלך?

הער: עד היום אני לא יודעת. מישטרת ישראל עוד לא מצאה.

השופט: ולפי מה שאת ראת, איך זה קרה?

הער: אני לא יודעת. זה נשרף